

Redactare: Cosmin Perta
 Tehnoredactare: Mihail Vlad
 Pregătire de tipar: Marius Badea
 Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRUIA, IOANA

Carusel / Ioana Gruia. - Pitești : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2722-3

821.135.1

Carusel
 Ioana Gruia

Copyright © Editorial Visor, 2016

Copyright © Editura Paralela 45, 2018, pentru ediția în limba română
 Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
 conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

[Visor, 2016, premiul de poezie Emilio Alarcos]

carusel

IOANA GRUIA

Traducere din spaniolă de
 Ioana Gruia

Editura Paralela 45

Cuprins

1. Carusel

Cineva de cealaltă parte / 13

Carusel / 15

Plan în afara câmpului / 17

Noapte de ploaie / 19

Floarea soarelui / 21

Summertime pe Pont des Arts / 23

Pietre pe plajă / 25

Stație părăsită / 27

Icar la periferie / 29

Porți astupate / 31

2. Urmele unui animal pe zăpadă

Vis / 35

Copaci iarna / 37

Urmele unui animal pe zăpadă / 39

Gândul piele / 41

Fractură / 43

Atlet și clandestin / 45

Al treilea corp / 47

Orașul / 49

Grădina ascunsă / 51

3. Fisuri

Visul lui Walter Benjamin / 55

Înainte de a muri (Sylvia Plath) / 57

Cadavrele au ajuns pe plajă / 59

4. formă de bunătate

Vechi tangouri / 65

Le cœur volcan / 67

Cântec de sirene / 69

Moștenire / 71

Forme de viață / 73

Granada / 75

Portocală / 77

O formă de bunătate / 79

Linii moarte / 81

Inima timpului / 83

Echilibru / 85

Râsul tău / 87

5. Casa poem

Casa poem / 91

A doua țară / 93

Un juriu compus din Jesús García Sánchez,
Josefina Martínez, José Luis García Martín
și Carlos Marzal, prezidat de Luis García Montero
și avându-l ca secretar pe Alberto Ferrao,
a decernat acestei cărți al XIV-lea Premiu de Poezie
Emilio Alarcos pe care îl decernează Principatul Asturias.

Cineva de cealaltă parte

O fetiță tăcută,
în vechiul bulevard al copilăriei,
îmi apare în vise.
Ce-ai făcut cu viața mea? mă întreabă.

Nu știu ce să-i răspund. Știu doar
că acum mă aflu de cealaltă parte,
că nu va reuși să mă găsească.

Ceva o s-o împiedice:
umbra prudentă a tăcerii
sau brusca limită a fricii.

Într-o zi voi ști ce să-i răspund.
Poate nu se va întoarce niciodată, poate va plânge.
Sau ne vom transforma într-un pasaj
și eu voi fi visul ei:
cineva care nu-și amintește de trecut,
și are în memorie numai viitorul.

Cineva care va trebui să știe
dacă a învățat deja
să mă ierte.

Carusel

În anii nouăzeci au construit
caruselul auriu în București.

Orașul învăța să se distreze,
încă timid și neîncrezător.

Am învățat și eu în carusel
beția unei ameteți străine.

Sosea pe ritmuri de lambada și Jackson,
de sticle de coca-cola și pepsi.

O lume sclipitoare începea
și trebuia să o dansăm în grabă.

Să ne urcăm rapid în cer și să-l privim
în tristețea gri a acoperișurilor.

Nu mă puteam opri din învârteală.
Ca și cum aș fi descoperit un secret,
un dar ascuns în urcare,
o pură repetiție a fericirii.

Orașul se vedea ca întotdeauna,
în tonuri stinse și brutale.
Clădiri urâte, umbre cu paltoane,
totul era la fel, doar că departe.

Așa am învățat formele mirajului,
pe care viața le păstrează ghemuite,
ca niște fetițe care nu vor să coboare,
să cunoască abandonul ameteții.

Azi nu mai merge nimeni la vechiul carusel,
dar eu mi-aduc încă aminte de rotirile sale.
Iar momentele mele de fericire intensă
strălucesc ca un carusel aurit.

Plan în afara câmpului (București, 1972)

Aici privești îngândurată pe cineva sau ceva
în afara câmpului.

Ești tânără în această veche fotografie, mamă,
dar ai
zâmbetul obosit al eșecului.

Trăiești
într-o țară crudă și de neînțeles.

Lumea se află, știi, în altă parte,
într-un plan imaginar în afara câmpului,
pentru că orice cadraj va fi mereu
la fel de dezolant.

Ai învățat deja că aici nu există
niciun plan în afara câmpului.

Noapte de ploaie

Plouă încet peste oraș. Tu dormi.
Mă apropii de fereastră și privesc
forfota blândă a străzii,
farurile care se-ndepărtează în noapte.

O femeie se îndreaptă grăbită
către cine știe ce aventură secretă.
Un bărbat traversează repede, neliniștit
bălțile, cicatrici ale asfaltului.

Iubesc
muzica inaudibilă a peisajului,
orchestra fantomatică de vieți străine
care cu mine se întorc în pat.

Plouă încet peste oraș. Te trezești,
mă cauți cu impaciența dorinței,
grăbești pasul în ploaie.

Floarea soarelui

portami il girasole impazzito di luce

Eugenio Montale

Adu-mi floarea soarelui.

Așa probabil voi putea să învăț
să mă ridic spre lumină, s-o caut mereu.

Inundă-mă, bucurie,
știi bine că ești ascunsă în corolă,
că poți fi desfrunzită lent.

Deși încă nu e calm,
doar așteptare febrilă și o dorință
de a topi în soare aripi arse.

Nimic nu mângâie în vechea durere,
doar lumina poate fi cicatrice.

Adu-mi floarea soarelui.

Astfel probabil voi putea să învăț
scânteia bucuriei incendiare
și umbra transparentă a calmului.

Summertime pe Pont des Arts

Când mă visez plutind în derivă,
saxofonul mă salvează pe Pont des Arts.

Ca lacătele de iubire de pe pod
trag fricile de mine în jos.

Cineva cântă încet *Summertime*,
îl aud din adâncul visului.
E vară din nou și tu vii
înspre mine pe Pont des Arts.
Șerpuită și fierbinte,
ca un aer de jazz,
dorința mă cuprinde,
mă arcuiește pe deasupra fricii.

Nimeni nu scapă de visele sale,
nici de propriile cântece.

Pietre pe plajă

Fetița caută pietre pe plajă.

Le alege pe cele mai frumoase: întregi,
cu marginile intacte și șlefuite.

Așa cum se aleg amintirile
la aniversări și sărbători.

Concentrată, exclude dintr-o privire
pietre fără mult luciu, pietre sparte,
pe care eu le culeg apoi pe ascuns.
Deși ea încă n-a ajuns să știe,
vor fi pielea ei intimă și nocturnă.

Fetița doarme în mine,
înfășurată în pielea pe care n-o cunoaște,
pe care o crede în zadar de șarpe.

Privește cu speranță pietrele frumoase,
se agață de sclipirea lor,
de strălucirea solară a promisiunii:
o zi fără sfârșit, lăsând în urmă
toate coșmarurile copilăriei.

În curând va veni noaptea,
ca o piatră ciobită și fără strălucire.